

РЕШЕНИЕ

№ 90

гр. Шумен, 03.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ I, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: М. Г. Маринов

Членове: Ралица Ив. Хаджииванова
Йордан В. Димов

при участието на секретаря Силвия Й. Методиева
като разгледа докладваното от М. Г. Маринов Въззивно гражданско дело № 20233600500011 по описа за 2023 година

Производство по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение №700 от 28.09.2022г. по гр.д.№2429/2021г., изменено в частта за разноските с Определение №2501/15.11.2022г. по същото дело, Районен съд - гр.Шумен е уважил предявените от С. И. С. и Ц.К.П. - С.а срещу М. Ж. М., искове по чл.31, ал.2 ЗС и чл.86, ал.1 ЗЗД, като е осъдил ответника да заплати на ишците сумата от 2842 лева, представляваща обезщетение за ползата, от която са били лишени ишците, като собственици на ½ ид.ч. от – КЪЩА С МАЗА, построена върху държавно място на основание отстъпено право на строеж върху дворно място, представляващо парцел XI-5979 в квартал 202 по плана на гр. Шумен, с площ 488 кв.метра, разположена в поземлен имот с идентификатор 83510.661.34 по Кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед РД-18- 52/25.11.2005 год. на Агенция по геодезия, картография и кадастър -СГКК гр. Шумен, с адрес на поземления имот: гр. Шумен, ул.“....” № 20, представляваща по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със заповед РД-18-25/25.11.2005 год. на АГКК - СГКК гр. Шумен ЖИЛИЩНА СГРАДА - еднофамилна с идентификатор 83510.661.34.1, разположена в същия имот; пристройка към жилищната сграда с идентификатор 83510.661.34.2 в същия имот, стопанска постройка с идентификатор 83510.661.34.3 в същия имот и стопанска постройка с идентификатор 83510.661.34.4 в същия имот, при граници на поземления имот: по нотариален акт №1991 год. на ШРС: улица „.....“, парцел X-5987, парцел XII-5980 и парцел VIII-5986 в квартал 202 и при граници по кадастралната скица: ПИ №№83510.661.38, 83510.661.37, 83510.661.36, 83510.661.35, 83510.661.32, 83510.661.33,

за периода 07.10.2016г. – 21.08.2020г., в едно със законната лихва върху главницата от 2842 лева, от 03.09.2021г., до окончателното изплащане, както и мораторна лихва върху дължимата сума за периода 03.09.2018г. – 03.09.2021г. в размер на 713,02 лева. С решението са присъдени деловодни разноски на ищите в размер на 1559,68 лева.

Недоволна от така постановеното решение останала ответната страна, която обжалва решението на районния съд, като сочи доводи за неправилност и моли съда да го отмени по подробно изложени съображения, и постанови друго, с което да бъдат отхвърлени исковите претенции.

В срока по чл.263 от ГПК, въззиваемата страна е депозирала отговор на жалбата, в който излага, че решението е правилно и законосъобразно, и моли да бъде потвърдено.

Въззивната жалба е подадена в срок, редовна и процесуално допустима.

Съдът констатира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, поради което и спора следва да се разгледа по същество.

Районен съд - гр.Шумен е бил сезиран с осъдителен иск по чл.31, ал.2 от ЗС от С. И. С. и Ц.К.П. - С.а срещу М. Ж. М., за заплащане на обезщетение в размер на 2842 лева за ползата, от която са били лишени ищите, като собственици на $\frac{1}{2}$ ид.ч. от горепосочения недвижим имот, за периода 07.10.2016г. – 21.08.2020г., ведно със законната лихва върху главницата от 03.09.2021г., до окончателното ѝ изплащане, както и по чл.86, ал.1 ЗЗД за заплащане на мораторна лихва върху главницата за периода 03.09.2018г. – 03.09.2021г. в размер на 713,02 лева.

От събраните по делото доказателства се установява следното от фактическа страна. Между насрещните страни в процеса не е спорно обстоятелството, че са съсобственици на процесния недвижим имот, при равни квоти.. С решение № 638/19.07.2013 г. постановено по гр. д. №413/2012 г. по описа на ШРС, процесният имот е бил изнесен на публична продан. С решението е била уважена и претенция по сметките на осн.чл.346 ГПК вр. чл.31, ал.2 ЗС и в полза на ищите по настоящото дело е било присъдено обезщетение за пропуснати ползи относно допуснатия до делба имот за периода 26.04.2012г.-13.03.2013г. в размер на 795 лв. С депозиране на исковата молба по горното дело на 26.04.2012г., ищите са отпразвили и писмено искане до ответника по смисъла на чл.31, ал.2 ЗС. С Решение №978/22.12.2017г., по гр.д.№2469/2016г. по описа на ШРС, са били уважени частично предявените от С. И. С. и Ц.К.П.- С.а срещу М. Ж. М. икове с правно основание чл.31, ал.2 ЗС и чл.86,ал.1 ЗЗД, като ответникът е бил осъден да им заплати сумата 2181,88 лева, представляваща обезщетение за лишаването им от ползване на собствените на ищите идеални части от процесния съсобствен недвижим имот за периода 14.03.2013г - 06.10.2016г., ведно със законната лихва върху нея от предявяване на иска– 06.10.2016 г. до окончателното ѝ изплащане и сума от 375,99 лева - мораторна лихва. С Постановление за възлагане на недвижим имот от 18.09.2018г., по ИД № 68/2016г., по описа на ДСИ при РС – Нови Пазар, съсобствеността между страните е била прекратена в съответствие с чл. 496, ал. 2 ГПК на 21.08.2020г. с влизане в сила на постановлението. С протокол за опис на имота от

20.07.2016г., по горното изпълнително дело, ответникът е бил назначен за пазач на имота. Ответникът не е ангажирал доказателства да е канил ищците да ползват собствената си идеална част от имота през процесния период, или да им предаде ключ за имота. От разпитаните в първоинстанционното производство свидетели се установява, че имота е бил ползван първоначално лично от ответника, а в последствие е бил заключен, и ищците не били допускани в него. С изготвените в първоинстанционното производство експертизи е прието, че стойността на пазарния наем за имота, за исковия период, съответен на ищцовата квота в съсобствеността е на обща стойност 2842 лева, а размера на законната лихва, за непокрития от давност период 03.09.2018г. – 03.09.2021г. е в размер на 713,02 лева.

Анализът на горната фактическа обстановка налага следните правни изводи: Съгласно разясненията на [ТР 7/2012 г. на ОСГК](#) на ВКС за да може да се приеме, че съсобственикът, който използва сам общата вещ, съобразно с [чл.31, ал.1 ЗС](#) започва да пречи на другите съсобственици и ги лишава от възможността да ползват общата вещ, трябва да има конкретно искане от друг съсобственик да си служи с вещта и това искане да е доведено до знанието на първия съсобственик. Отново в същото тълкувателно решение се прие и, че лично ползване на съсобствен недвижим имот по см. на [чл.31, ал.2 ЗС](#) е всяко поведение на съсобственик, който възпрепятства или ограничава останалите съсобственици да ползват общата вещ, съобразно правата им, без да се събират добиви и граждански плодове. По какъв начин ползващият съсобственик си служи с вещта – чрез непосредствени свои или действия на член на неговото семейство или чрез трето лице, е ирелевантно за личното ползване. От значение е само обстоятелството, че с действията си засяга правата на другите съсобственици, пречейки им да ги реализират. Безспорно е, че хипотезата на [чл.31, ал.2 ЗС](#) е частен случай на забраната за неоснователно разместване на блага и облагодетелствуването на едно лице за сметка на друго. Правото на обезщетение, ако не се предостави правото да се ползва вещта, съобразно обема права на съсобственика съставлява имуществен коректив на облагата от която е лишен с генезис заложен в принципа за недопускането неоснователно разместване на блага. За да възникне задължението за заплащане на обезщетение от страна на съсобственика, който чрез лично ползване лишава другите съсобственици от възможността да ползват и те общата вещ, законът изисква само едно условие - писмено поискване. Писменото поискване по [чл.31, ал.2 ЗС](#) е равнозначно на поканата по [чл.81, ал.2 ЗЗД](#) и след получаването му съсобственикът изпада в забава. От този момент той дължи заплащането на обезщетение. В настоящия случай, по делото е безспорно установено съсобствеността между страните по отношение на процесния недвижим имот, пречките, които ответника е създавал на ищците да ползват общия имот, както и отправеното искане за неограничаване на достъпа до имота, и покана за заплащане на обезщетение. На следващо място следва да се отбележи, че съС.ието на имота е ирелевантно за настоящото производство, предвид установеното ограничаване на ползването на имота от ищците, които са могли да го ползват съобразно съС.ието му, съответно да го ремонтират и поддържат. И заключенията на вещните лица при определяне на размера на обезщетението е съобразено със съС.ието на имота. От друга страна, както и вещното лице е отговорило в съдебно заседание - размера на обезщетението би бил един и същ както за съсобствения недвижим имот без

ползването на дворното място, така и при включване на прилежащото му дворно място, в каквато насока има въведени възражения от ответната страна. Неоснователно е и възражението на ответника, че назначаването му за пазач на имота от съдебния изпълнител го освобождава от задължението за заплащане на обезщетение. Съобразно разпоредбата на чл. 486, ал. 1 от ГПК имотът се оставя във владение на длъжника, което не означава, че останалите съсобственици имат забрана да го ползват. Ответника е следвало, при условията на главно и пълно доказване, да установи и другото сочено от него обстоятелство, че е предлагал ползването или ключ от имота. В процесния случай, той не само че не е успял да създаде абсолютна достоверност в истинността на сочените от него правопораждащи фактически твърдения, но и ангажираните от него доказателствени средства са оставили изключително разколебана сигурността в релевантните за спора факти, и съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест, съдът следва да зачете неблагоприятните им последици, които задължават съда да приеме за неосъществили се релевантните факти, съответно правните им последици за ненастъпили. Във въззивната жалба се навеждат и други възражения, които не са били направени с отговора на исковата молба, и са преклудирани, а освен това и не са ангажирани допустими доказателства относими към тях, поради което и не следва да се обсъждат. Ето защо, съдът намира предявените искове за основателни и доказани, поради което и същите следва да се уважат.

Предвид изложеното съдът намира, че решението на първоинстанционният съд е законосъобразно и правилно, поради което и следва да се потвърди.

На основание чл.78, ал.3 от ГПК на въззиваемата страна следва да се присъдят направените в настоящата инстанция разноски в размер на 585 лева.

Водим от горното, и на основание чл.272 от ГПК, Шуменският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №700 от 28.09.2022г. по гр.д.№2429/2021г., изменено в частта за разноските с Определение №2501/15.11.2022г. по същото дело по описа на Районен съд - гр.Шумен.

ОСЪЖДА М. Ж. М. с ЕГН *****, **ДА ЗАПЛАТИ** на С. И. С. с ЕГН ***** и Ц. К. П. с ЕГН *****, сумата от **585** лева, представляваща направените по делото разноски, пред въззивната инстанция.

На основание чл.280, ал.3, т.1 от ГПК, решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____